Ч. 194. Пятниця 29 серпня (11 вересня) 1903 Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї на Угорщинї. — Різня в Байруті. — Подїї в Сербії).

Ситуация на Угорщинї стала дуже прикра і всї круги полїтичні побоюють ся дуже о найблизшу будучність. Нїхто вже не припускає, що Цїсар по маневрах в Галичинї верне знову до Будапешту, щоби тут залагодити кризу на місци, коли то не удало ся монарсї по тількох трудах і заходах. Загально припускають, що Цїсар дальше розмотане кризи на Угорщинї полишить вже угорским полїтикам і буде у Відни дожидати залагодженя. Та й бувший президент мінїстрів Кольоман Сель, котрого Цїсар на самім послїдку принимав, висказав ся о великій поважности ситуациї. Він мав сказати, що грозять запутаннє ще далеко більші як доси.

Туреччина має клопоти на всї боки; не досить, що ворохобня християн лютить ся на цїлім Балканї, тепер готова ще вибухнути ворохобня магометан в Азиї. Вчера подали ми коротку звістку в телєґрамах про різню христиан в Байрутї, нинї можемо подати вже докладнїйші вісти о тім. Байрут єсть одним із найбільше торговельних міст на Сирийскім побережу — над Середземним морем. Вже віддавна ходила чутка, що тамошні магометани негодують на християн і що розъярене готово закінчити ся різнею. Консулї доносили своїм правительствам о грозячій небезпечности, а звістна вість о убитю американьского консуля, хоч в основі неправдива, заалярмувала весь сьвіт. Чи всему винні магометани, чи християне, можна оцїнити із слїдуючого.

Дня 23 серпня с. р. розійшла ся була чутка, що магометани убили американьского консуля Маґельзена. Президент Сполучених Держав північної Америки наказав тоді американьскому послови Ляйшманови зажадати в Константинополи відповідної сатисфакциї. Опісля однакож показало ся, що вість о тім убитю консуля була неправдива і сам Маґельзен телєґрафував о собі, що він здоров „як сьвичок.“ Ба, але звідки взяла ся чутка о убийстві? Улицею, котрою їхав Маґельзен, ішло случайно весїлє, а хтось і з гостий після звичаю стрілив у воздух, на віват і з того пішла чутка. Хто єї пустив, не знати. Досить, що мимо вияснення неправдивости чутки, американьске правительство вислало два воєнні кораблї до Байрута. Кажуть, що серед магометан вже віддавна кипіло, бо они були подразнені вістями про подїї на Балканї. Чи так, чи нї, годї знати, але фактом єсть, що аж коли американьскі кораблї показали ся перед Байрутом, серед магометаньского населеня в містї закипіло таки направду. На передмістю Мазра прийшло до бійки межи магометанами і християнами, підчас котрої убито 30 християн. Турецке правительство каже, що до різнї прийшло з того, що якісь невислїджені доси люди на згаданім передмістю напали зовсїм без причини на магометан. До бійки мусїла вмішати ся полїция а наконець аж войско мусїло робити лад. Турецке правительство покликує ся на анґлїйского консуля, котрий мав сам сказати, що причину дали христіяни.

Підчас тої різнї валїго не було дома; він виїхав був в гори Ливанон на відпочинок. На вість о різни вернув він до міста і розвів слїдство а відтак вислав справоздане до Порти. Але рівночасно вислали й консулї свої справозданя, з котрих виходить, що всему лиху виновата лиха господарска валїго Решід-бея і що в містї настав великий переполох та єсть обава дальших розрухів. Консулї просили длятого американьского адмірала Коттона, щоби він взяв їх в опіку.

Може слїдуюча звістка, подана в анґлїйскій ґазетї Standart, пояснить, длячого американьскі кораблї поправдї без причини поплили до Байрута. Після тої ґазети мав американьский секретар державний Гай сказати, що бу-

---

9)

Пес Баскервілїв.

(З анґлїйского — Конана Дойля).

(Дальше).

Пан замку підвів ся і з горіючим лицем приглядав ся розіскреними очима своїй будучій оселї. За кілька хвиль ми станули перед узористою залїзною кратою, осадженою в понуканих, камінних стовпах, котрих щілини заросли вже мохом. На стовпах сторчали голови диків — герб Баскервілїв.

Дім замкового сторожа становив вже руїну з чорного ґранїту, над котрою піднимали ся крокви без даху. Але напротив стояв новий, до половини викінчений будинок — перший овоч зібраного сер Черльсом в Африцї золота.

Через браму въїхали ми в алею, де зівяле листє заглушувало туркіт коліс, а галузє прастарих дерев сплїтало ся над нашими головами, творячи неначе темний тунель.

Баскервіль здрігнув ся, коли на кінци довгої, темної алеї побачив дім, що визирав таємно крізь дерева.

— Се було тут? — спитав тихо.

— Нї, нї, тисова алея по тамтій сторонї.

Молодий дідич оглянув ся похмуро довкола і сказав:

— Не дивниця, коли мій стрий передчував, що на тім місци стріне єго нещасте. Таке окружене може всякому нагнати страху. Заким мине пів року, заведу тут цїлий ряд електричних лямп, так що не пізнаєте алеї, а перед самою замковою брамою мають менї горіти ліхтарні Свена та Едізона о силї тисяч сьвічок.

Алея вела на широкий травник, поза котрим ми узріли замок. В сумерку можна було доглянути, що середна часть становила великий, головний будинок з виставучим ґанком. Цїла передна стїна була вкрита блющом, а лише вікна і кілька гербових щитів перетинали денеде одностайність понурої зеленн.

Понад середною частию будинку піднимали ся дві старі зубаті вежі, з численими отворами до стріляня. На право і на лїво тягнули ся два крила в новім стилю, з чорного ґранїту. Тускле сьвітло відбивало ся від старосьвітских вікон, а понад стрімким дахом піднимав ся з комина великий стовп чорного диму.

— Витайте, сер Генрі! Витайте на Баскервіль Галь!

З темного ґанку вийшов високий мужчина, підійшов до повоза і отворив двері. В жовтім сьвітлї сїний зарисувала ся стать женщини, котра також підійшла до повоза і помагала чоловікови здіймати наші пакунки.

— Не маєте нїчо, сер Генрі, против сего, що я поїду домів? — спитав др. Мортімер. — Жінка жде на мене.

— Як то, не лишите ся у нас на обідї?

— Нї, мушу їхати. Там дожидає мене робота. — Я лишив би ся радо, щоби провести вас по замку, але Берімор буде лїпшим провідником від мене. До побаченя! А прошу, як лише буду міг вам в чім прислужити ся, пішлїть сейчас по мене чи в день чи в ночи.

Туркіт коліс прогомонів на дорозї, коли сер Генрі і я війшли до дому. Тяжкі двері зачинили ся з лоскотом за нами. Ми знайшли ся в гарній, просторій, високій сали, що мала важку повалу з почорнїлих від старости дубових трамів. На великім, старосьвітскім припічку тріщав огонь.

Сер Генрі і я простягнули над огнем руки, бо довга дорога перестудила нас зовсїм. Відтак ми оглянулись довкола: високе, вузке вікно з ріжнобарвним склом, стїни виложені дубовими дошками, на стїнах оленеві роги і гербові щити. Все те понуре і тускле в мрачнім сьвітлї лямпи, що звисала по серединї комнати.

— Якраз так я собі представляв! — скрикнув сер Генрі. — Все подобає на старий образ в старосьвітскім домі. Коли погадаю, що в тій комнатї проживали пять столїть мої предки, мене обхоплює торжественний настрій.

Я бачив, як молодече одушевленє прояснило єго опалене лице, коли він озирав ся довкола. Стояв в повнім сьвітлї, але довгі тїни з кутів кидали на него мрачний сумерк.

Війшов Берімор, віднїсши річи до наших комнат. Станув перед нами із смирним видом добре вивченого слуги. Гарний, великий мужчина, з широко пристриженою бородою та блїдим, інтелїґентним лицем.

— Чи подати зараз обід, пане?

— Вже готовий?

де безвзглядно боронити американьских інтересів на всходї. Сполучені Держави не хотять мішати ся без потреби до всхідної справи; але коли би відносини в Константинополи мали стати подібні до тих, які були в Пекінї, то американьска фльота поплила би независимо до Константинополя. Америка має право залагоджувати свої справи з Туреччиною в безпосередній дорозї і не потребує оглядати ся на якісь европейскі договори або полїтичні взгляди, котрі після американьского погляду не можуть відносити ся до Сполучених Держав.

З Білграду доносять о нових арештованях. Мимо того, що із правительственних кругів ширять вісти, мов би то переслуханем офіцирів в Нишу залагоджено цїлу справу, арештовано дня 8 с. м. все таки ще 11 офіцирів а 6 полишено в домовім арештї. Говорять, що майор-авдітор, котрий мав вести слїдство, розглянувшись в актах, подав ся до димісиї. Як маєсь річ з ґен. Маґдалиничем, годї знати. Після одних єго арештовано, після других зовсім не арештовано, а ще після иншої версиї арештовано лиш на короткий час і випущено зараз на волю. Маґдалинич єсть пенсионованим ґенералом і мав дати гроші на аґітацию против убийників короля Александра.

Новинки.

Львів дня 10 го вересня 1903.

— Приготовленя на приїзд Є. В. Цїсаря. На понедїлковім засїданю повної комісиї для принятя Монарха в столици краю, яке відбуло ся в ратуши під проводом президента д-ра Малаховского, обговорювано між иншими справу охороненя малих шкільних дітий від надмірного утомленя, коли би ті дїти мали брати участь в шпалїрах через цїлий час побуту Найясн. Пана у Львові. Отже постановлено, що шкільна дїтвора, займаюча місце в шпалїрах, по повитаню Монарха о годинї 9 рано, удасть ся до найблизших шкільних будинків і там свобідно буде могла бігати або відпочивати в шкільних салях, а поверне на свої становища аж о годинї 11½ для попращаня Монарха в дорозї до зелїзничого двірця. На тім самім засїданю ухвалено, що братства мають на своїх становищах полишити ся за цїлий час побуту Найясн. Пана в містї. — Депутацию шляхти галицкої, котра представить ся Найясн. Панови в часї Єго побуту у Львові. поведе Є. Ем. Кардинал Пузина.

— Заупокійне богослуженє за душу бл. п. цїсаревої Єлисавети, як в роковини смерти покійної Монархинї, відбуло ся нинї у всїх львівских архикатедральних церквах. В богослуженях взяли участь представителї властий і шкільна молодїж.

— Краєва рада шкільна іменувала в народних школах: о. Володимира Лотоцкого учителем релїгії 3-кл. жін. видїлової школи в Вучачи; Анну Мосевичівну управителькою. Мих. Миклясевичівну і Анг. Ґилевичівну учительками 4-кл. жін. школи в Жовкві; Марию Ледвоживівну учит. 4-кл. школи в Яцьміри; Стеф. Мілецку учит. 4-кл. шк. в Прецлаві; Софію Ляйтнерівну учит. 4-кл. шк. в Заболотю; Тад. Бича управ. 2-кл. шк. в Суфчинї; — учительками 2 кл. шкіл: Йос. Бичову в Суфчинї. Стан. Ґуралївну в Стратинї, Нат. Ярошевску в Куровичах, Юл. Юрчаківну в Станахі — учительками 1-кл. шкіл: Елеон. Ляховичівну в Яблонові. Гал. Парадовску в Волї биранецкій; — перенесла: Альб. Перепилиньского зі школи ім. сьв. Мартина до школи ім. Пирамовича, а Ром. Квятковского зі школи ім. Пирамовича до школи ім. сьв. Мартина у Львові, Ем. Сойківну з Кристинополя до Сїльця белзкого, Григ. Галайку з Трибуховець до Бринцїв загірних, Мих. Цапова з Ясенівця до Янївки, Фр. Уруского з Сїдлиск до Цикова, Ад. Вилямa з Рицерки дол до Махова, Фльор. Конечну з Брошковиць до Рицерки дол. — в стан супочинку перенесені учителї(-льки): Лук. Хмельовска в Горлицях, Гіл. Дрогомирецкий в Бортниках, Йос. Сисевич в Нечаїнїй, Евг. Кульчицка в Славску, Ізид. Слюзар в Стоянові, Ядв. Міончиньска в Ебенау, Людв. Желитка в Надвірнї.

— Доповняючий вибір одного члена ради повітової в Вібрцї з більшої посїлости розписала Президия ц. к. Намістництва на день 12 жовтня.

— Нові вибори до ради повітової в Теребовли розписала Президия ц. к. Намістництва з громад сїльских на день 8 жовтня, з міст на день 12 жовтня, а з більшої посїлости на день 15 жовтня с. р.

— Львівска залога вийшла нинї рано на Цїсарскі маневри. З кождого полку утворено по два баталїони на стопі воєнній. Маневри ті — як звістно — відбудуть ся між Городком а Комарном.

† Михайло Клемертович, один з найстарших галицко руских дневникарів, довголїтний член редакциї „Слова“, редактор дуже звістної в своїм часї ґазетки для дітий „Ластівки“ і учительскої часописи „Учитель“, член управляючого совіта Ставропигії, упокоїв ся вчера у Львові в 68-ім роцї житя. Покійний задля своїх прикмет характеру тїшив ся симпатиєю в широких кругах знакомих і приятелїв. В. в. п.

— Вистава огородничо-пчільнича, яку під протекторатом Є. Е. п. Намістника ґр. Андрея Потоцкого устроює в часї від 26 до 30 вересня с. р. у Львові Сполучене гал. Товариство для огородництва і пчільництва, заповідає ся, як доси, дуже добре. Вплинули именно численні зголошеня участників, а товариство розпочало вже роботи приготовляючі на повиставовій площи в Стрийскім парку. На тій виставі будуть поміщені всякі артикули з обсягу огородництва і пчільництва, а особливо всякі перерібки. Річи на виставу можна присилати на адресу комітету виставового у Львові найдальше до дня 24 с. м. З овочів треба присилати найменше по 5 оказів, а з напитків по дві фляшки з кождого рода. Близших пояснень уділяє проф. др. Цесельский.

— В справі шпиталїв виладив краєвий Видїл кілька внесень для сойму, і так: 1. щоби будинок міского шпиталю в Дрогобичи закупити на власність шпиталевого фонду і визначити 30.000 корон запомоги на розширенє шпиталю о 30 ліжок і на потрібні адаптациї; 2. щоби повіт. видїлови в Залїщиках дати 80.000 кор. позички на сконвертованє давнїйшої, що виносила 50.000 кор. і на покрите уділу повіту в коштах будови нового

— За кілька хвиль. Тепла вода находить ся у ваших комнатах. Я та моя жінка будемо щасливими, пане, коли лишемо ся у вас, доки не уладите ся в замку. Серед нових обставин управа дому вимагає відповіднїйшої служби.

— Про які нові обставини думаєте?

— Я хотів лише сказати, пане, що сер Черльс вів дуже скромне житє, тому ми вистарчали, щоби заспокоїти єго вимоги. Ви, пане, будете очивидно мати більше товариство і тому певно мусите завести зміни в управі дому.

— Чи хочете тим сказати, що бажаєте з жінкою покинути службу?

— Лише на ваше бажанє, пане.

— Але ваша родина була через кілька поколїнь при нас, правда? Для мене було би дуже прикро вже на початку мого поселеня в тім місци позбувати ся такого давного знакомства.

Менї здавало ся, що на блїдім лици камердинера виступили деякі познаки зворушеня.

— Для нас так само, пане – відповів. — Правду сказавши, пане, ми обоє дуже привязали ся до сер Черльса. Смерть єго вразила нас тяжко, і від тої хвилї цїле окруженє викликує в нас ще болїснїйші спомини. Побоюю сь, що як довго ми будемо в Баскервіль Галь, нїколи не відзискаємо давної веселости.

— Так щож ви пічнете з собою?

— Може удасть ся нам отворити яку торговлю. Завдяки щедрости сер Черльса маємо звідки. А тепер, ласкаві панове, буде найлїпше, як покажу вам ваші комнати.

Довкола салї під повалою бігла ґалєрия, обведена поручем. Подвійні сходи вели до неї. Звідси тягнули ся, здовж цїлого будинку, два довгі коридори, а в них находились двері до всїх спалень.

Моя комната лежала в тім самім крилї, що й сер Генрія, майже двері об двері. Тоті комнати були очивидно уладжені більше по новомодному, чим середна частина замку, а ясні обитя та численні сьвічки розвіяли сейчас хмарний настрій, який заволодів нами від самого входу до сеї оселї.

Однак їдальня, до котрої входило ся з першої салї, була опять понура. Довга комната з підвисшеним місцем, де засїдала родина; оден степень вів до низшої части їдальнї, призначеної для служби. В однім кінци находила ся в половинї висоти ґалєрия, де попису вали ся барди. Під закопченою повалою тягнули ся понад нашими головами почорнїлі від старости трами.

Колись, при сьвітлї смолоскипів, серед ярких красок та грубоватої веселости середновічного бенкету та саля могла представляти ся не погано. Але тепер сидїло в тім величезнім просторі лише двох, на чорно одітих мужчин, причім столова лямпа, прислонена покровцем, кидала тускле сьвітло лише в найблизшім окрузї. Голос знижав ся мимохіть до шепту і викликував мелянхолїйний настрій. Зі стін глядїли на нас з цїлого ряду образів предки, у всяких можливих строях, почавши від лицарів з геройских часів королевої Єлисавети, до елеґанта з часів князя-реґента. Мовчаливе се товариство пригноблювало нас ще більше. Ми говорили мало, і я був дуже рад, коли обід скінчив ся і ми перейшли до уладженої по новомодному комнати з білярдом, щоби закурити папіроску.

— Се не дуже веселий дім! — почав сер Генрі. — Вправдї поволи можна до всього привикнути, але поки-що менї тут дуже нїяково. Тепер не дивую ся, що мій стрий трохи здивачів, коли мешкав сам оден в такім домі.... Ну, мабуть найвисша пора, щоби ми удали ся на супочинок. Може з ранним сьвітлом наберемо більше гумору.

Опинившись в своїй комнатї, я розсунув занависи у вікні, що виходило на великий травник. Поза ним шуміли дерева і колихали ся під напором нічного вітру. Півмісяць виступив зпоза хмар і в блїдім єго сьвітлї я доглянув поза обрієм дерев визубрені скалисті верхи і безмежну рівнину. Я опустив занавісу. Послїдне враженє не ріжнило ся нічим від попередних.

Та не мало оно бути послїдним з того дня. Надмірна утома прогнала сон з моїх очий; я кидав ся неспокійно на ліжку, а далеко годинник видзвонював що чвертьгодини, перериваючи гробову тишину в старім домі.

Нараз, серед нічної мовчанки долетів до моїх уший виразний, різкий голос. Був се плач, здавлений, болїсний зойк женщини, урване хлипанє, яке лише безнадїйна розпука може видерти з людскої груди....

Я усїв на ліжку і слухав уважно. Голос походив з близька; зовсім певно з самого дому. Пів години просидів я так з настороженими ухами та з напруженем усїх моїх нервів, але окрім ударів годинника та шелесту блющового листя на мурі я не почув нїякого більше звука.

VII.

На другий день гарний, сьвіжий ранок затер трохи непривітне враженє, яке зробив на нас вчера замок Баскервіль. Коли сер Генрі засів зі мною до снїданя, соняшне сьвітло вливало ся крізь високі вікна і відбивало на трамах та стїнах яркі смуги від барвистих гербів, якими були украшені шиби. Темна деревляна обстава набирала бронзових блисків під золотистими промінями і справдї годї було собі уявити, що се та сама комната, котра вчера вечером настроїла нас так сумно.

— Менї здає ся, що ми самі тому винні а не замок — сказав баронет. — Були втомлені дорогою, перемерзли в повозї і звідти воьо представило ся нам так непривітно. Нинї ми випочали, відсьвіжились і глядимо на сьвіт веселїйше.

— А всеж таки не лише наша уява тут завинила — відповів я. — Чи не чули ви приміром, щоби хтось плакав в ночи? Менї здає ся, що се була женщина..

шпиталю в Заліщиках; 3. щоби визначати 25.000 кор. на розширенє нового шпиталю в Снятині через вибудованє окремого дому для адміністрациї і павільону для заразливих недуг.

— **Дарунок для Конопніцкої.** Онногди в полудне відбуло ся торжественне переданє двора в Жарнівци коло Ясла польскій писательці Марії Конопніцкій. Той двір закуплено за гроші зібрані дорогою складок і по зреставрованю та умебльованю передано его в дарунку Конопніцкій. Двір виглядає дуже хорошо і в нім буде постійно мешкати Конопніцка.

— **Загадочна справа.** В Тисьменичанах, станиславівского повіта, в місцевій млинівці, найдено сими днями трупа 40-літного селянина Семена Кушнірчика. Причина утопленя незвістна. В тій справі заряджено судово-карне слідство.

— **Огні.** З Самбірщини пишуть: В пятницю дня 4 с. м. вибух в саме полуднє, коли люди були по полях, грізний пожар в селі Корналовичах, самбірского повіта. Згоріло 23 господарских загород і дві стодоли окремо; разом до 70 будинків. Тільки завдяки огневим сторожам з Калинова і Кранцберґа спинено огонь в его грізнім походї. Треба було, щоб займила ся ще тільки одна хата, а певно було би пішло з димом ціле село.] Шкода, розуміє ся, величезна, бо хоч будинки були по більшій части обезпечені, то необезпечене було збіжє — крім одного господаря — а в тій порі вже майже весь добуток в стодолах. О розмірах шкоди можна мати понятє, коли зважить ся, що одному господареви згоріло самого збіжа на 3000 кор. Причина пожару, як кажуть, мала бути (не знати, чи правда) така: Один господар поїхав по сьвященика до хорого, а лишаючи віз, забув на соломяним сїдженю запалений папірос. З того повстало ціле нещастє. — В Щуровици, брідского повіта, вибух огонь дня 31 серпня по полудни в дворі і знищив пять стоділ, припаси збіжа, рільничі знаряди і машини. Загальну шкоду обчисляють на 67.000 кор., з котрих 63.000 було обезпечених. Причиною пожару була експльозия бензини в паровій молотільни. — В Демичах коло Заболотова, снятиньского повіта, знищив огонь 31 серпня 21 загород. Шкоду обчислено на 49.000 корон. Причиною огню був 5-літний хлопець, що бавив ся сірниками. — В Кульчичах під Самбором погоріло сими днями пять селяньских загород. Причиною пожару було імовірно неоглядне куренє папіросів. — В Рикові, золочівского повіта, знищив огонь сими днями 6 селяньских загород. Шкода виносить до 15.000 корон. Займила ся від того, що діти розкладали в стайни огонь, аби упечи яйця.

— **Труп в коши.** Дня 1 с. м. прибула зелізницею до Москви посилка, кіш, що мав належати до одної з їдучих зелізницею подорожних. Коли по посилку ніхто не зголошував ся, вложено єї в маґазині. Але другого дня почало з коша так воняти, що мусїли его отворити. В коши найдено зігнене в двоє горі лицем тіло чоловіка, обвинене соломою. На лици і шиї видніли широкі рани. З елеґантної нової одежи можна було вносити, що померший належав до ліпшої родини. Крім букви „М. Т." вишитих на білю, не було инших слідів, по чім можна би було пізнати імя убитого. Переведено слідство викрило, що був се труп властителя більшої посїлости з Литви М. Томашевского, але хто допустив ся злочину, не викрито.

— **Смерть від грому.** В часї бурі, яка лютила ся перед кількома днями в Ваневі коло Сокаля, ударив грім в працюючу на поли селянку Анастазию Петришин і убив єї на місци.

ТЕЛЄГРАМИ.

Відень, 10 вересня. Вчера о 7 год. 30 м. вечером вернув Є. Вел. Цісар з Будапешту. — Архікн. Франц Сальватор виїхав вчера вечером на маневри до Галичини.

Константинополь, 10 вересня. Валї з Дамаску Назім-бей, котрому поручено завести спокій і лад в Байруті, прибув до того міста з двома баталїонами і арештував богато участників розрухів; кілька з них мають бути вигнані.

Париж, 10 вересня. Аґентия з Гаваса доносить з Каїру, що там наспіли непокоячі вісти о положеню в Сириї. Бедуїни з Аріх доносять, що Друзи бунтують ся і єсть обава різнї на Ливанї.

Білград, 10 вересня. Підчас нинїшної ревії в Баніци король придїлив наслїдника престола яко вояка піхоти до армії.

Константинополь, 10 вересня. З монастирского вілляєту доносять о кількох борбах турецкого войска з ватагами, підчас котрих згинуло звиш 110 ворохобників.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 9 вересня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·— до 8·25; жито 6·20 до 6·50; овес 5·60 до 6·—; ячмінь пашний 4·75 до 5.—; ячмінь броварний 5·25 до 5·75; ріпак 8·75 до 9·10; льнянка 7·50 до 7·75; горох до варення 7·50 до 9·—; вика 5·25 до 5·40; бобик 4·60 до 4·75; гречка 5·50 до 6·—; кукурудза нова 4·80 до 5·25; хміль за 56 кільо 180 — до 195·—; конюшина червона 48·— до 58·—; конюшина біла 45·— до 60·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 20·— до 23·—.

Курс львівский.

Дня 9-ого вересня 1903.	платять	жадають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530 -	540 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	570 —	580 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97·80	—·—
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	100 80	—·—
4½% листи застав. Банку краєв.	101·70	102·40
4% листи застав. Банку краєв. .	98 75	99·45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98 75	99·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99 80	100 50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·75	—·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·80	99 50
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 30	100·—
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 50	—·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	84·—
Австр. черв. хреста (Курс віденський)	53 25	54·25
Угорск. черв. хреста	26·—	27.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	68 —	72·—
Базилїка 10 К	18 75	19 75
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117 10	117 80
Доляр америк.	4 80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

— Справді, се дуже цікаве! Менї також здавало ся крізь сон, що чую щось немов войк або хлипанє. Я наслухував опісля досить довго, але позаяк нічо не перервало тишини, подумав, що менї певне снило ся.

— Я чув той голос зовсім виразно і єсьм певний, що то був плач женщини.

— Треба се відразу вияснити!

Баскервіль задзвонив і спитав Берімора, чи не міг би нам сказати, що то в ночи було. Я глядів уважно на камердинера і здавало ся менї, що єго бліде лице побілїло ще більше, коли вчув питанє пана.

— В цілім домі є лиш дві женщини — відповів. — Послугачка, котра спить в другім крилї будинку, і моя жінка, а можу впевнити вас, пане, що она не має нічого спільного з голосом, про який говорите.

Тимчасом камердинер збрехав. По снїданю случайно я стрінув на коридорі паню Берімор в хвили, коли сьвітло сонця падало їй в очи. Була се женщина висока, потяжка, з виразом рівнодушности на грубих чертах лиця та з затисненими строго устами. Очи єї зрадили; були червоні, коли глянула на мене зпід набресклих повік. Отже се она плакала в ночи і чоловік мусить про се знати.

А прецінь випирав ся і впевнював, що то не она, не тямлячи, що неправду так легко викрити. Чому се зробив? І длячого она заводила так гірко?

Вже тоді, на самий початок, довкола сего блїдого, чорнобородого мужчини починала витворювати ся таємна атмосфера. Атже він перший віднайшов тіло сер Черльса і на основі его лише оповіданя знали ми про обставини, серед яких помер старець. А може то він був тим шпигуном, котрого я бачив в дорожці, їдучи з Гольмсом улицею Реджента? Борода того незнакомця пригадувала вірно бороду Берімора. Вправді дорожкар описав нам свого пасажира як мужчину низького росту, але таке поверхновне враженє могло бути дуже легко хибним.

Як тут вияснити справу? Очевидно, треба було насамперед удати ся до почтаря в Ґрімпен і провірити, чи вислану з Льондону телєґраму віддано Берімрови справді до рук власних. Як-небудь випаде відповідь, то все таки буду міг донести щось Гольмсови.

Сер Генрі забрав ся по снїданю переглядати ріжні папери, отже я міг без перешкоди здійснити свою постанову. Була се приємна, чотиромилева прогулька; я йшов краєм багнища і дістав ся остаточно до старенького села, де з поміж низьких хат виріжняли ся здалека два більші будинки: господа і дім доктора Мортімера.

Почтар, що був рівночасно властителем крамниці, памятав добре депешу і сказав:

— Так, пане, телєґраму я звелїв доручити після припису пану Берімерови.

— А хто єї заніс?

— Мій син... ось він. Джемс, ти носив тамтого тиждня телєґраму пану Берімрови в Галь, що?

— Так, отче, носив.

— А чи віддав до рук власних? — спитав я.

— Він був якраз на подї, отже я не міг віддати до єго рук. Я лишив депешу пани Берімор, котра казала, що занесе єї сейчас чоловікови.

— Самого пана Берімора ти не бачив?

— Нї, бо, кажу, був на подї.

— Колиж ти єго не бачив, то звідки можеш знати, що він був на подї?

— Ну, єго власна жінка чейже знала, де він — замітив почтар нетерпеливо. — Може не одержав депеши? Як зайшла яка похибка, то нехай пан Берімор сам внесе жалобу.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).